MÂNGÂI LABELE TATĂLUI MEU[1]

— “I Hold My Father's Paws” – 2006 —

Nominated for Aeon Award for Best Short Story 2005-2006

de David D. Levine

[1] Originally published as „*I Hold My Father's Paws*” in „*Albedo One*, No. 31, 2006. În românește povestirea a fost publicată în *The Year's Best Science Fiction - Antologiile Gardner Dozois Vol. 6,* Nemira 2011

Traducerea: Antuza Genescu

În scurta sa carieră de până acum, tânărul scriitor David D. Levine a câştigat Premiul James White şi concursul pentru tineri scriitori Phobos Fiction, culminând cu Premiul Hugo 2006, pentru povestirea „*Tk'tk'tk*". Absolvent al Atelierului Clarion West, povestirile lui au apărut în revistele *The Magazine of Fantasy* & *Science Fiction*, *Albedo One*, *Realms of Fantasy*, *Talebones*, *All-Star Zeppelin Adventure Stories* etc. Levine locuieşte în Portland, Oregon, unde împreună cu soţia sa Kate Yule editează popularul fanzin *Bento*.

În povestirea amară care urmează, Levine ne dovedeşte că legăturile de familie pot fi foarte greu de retezat - chiar dacă îţi schimbi specia pentru asta!

Recepţionera avea pene în loc de sprâncene. Erau albastre, verzi şi negre, sidefii ca ale păunului, şi tremurau delicat în suflul silenţios al aparatului de aer condiţionat.

– Aţi dorit să mă întrebaţi ceva, domnule?

– Nu, răspunse Jason şi ridică revista în dreptul ochilor, dar, după ce citi acelaşi alineat de trei ori la rând fără să reţină un cuvânt din el, o lăsă jos. De fapt, da. Ăăă... am vrut să vă întreb... ăăă... sunteţi cumva... în transformare?

Cuvântul ateriză pe covorul moale şi verde ca iarba din sala de aşteptare, iar Jason ar fi vrut să-l poată ridica, să-l îndese în buzunar şi să plece. Să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

– A, vă referiţi la sprâncene? Nu, domnule, pur şi simplu sunt la modă. Îmi place să fiu om. Îi zâmbi amabil. N-aţi mai fost de mult în San Francisco, nu-i aşa?

– Nu, tocmai am sosit azi-dimineaţă.

– Penele sunt foarte populare aici. De fapt, sunt specialitatea lunii. Doriţi un pliant?

– Nu! Adică nu, mulţumesc.

Îşi coborî privirea şi văzu că mototolise revista. Stângaci, încercă s-o netezească, apoi renunţă şi o strecură în teancul de pe măsuţă. Erau toate numere recente, iar măsuţa părea din lemn veritabil. O zgârie cu unghia murdară; da, lemn curat. Pe urmă, contrariat de propriul gest, acoperi mica zgârietură cu teancul.

– Domnule?

Jason tresări la vocea recepţionerei şi împrăştie revistele pe masă.

– Ce?

– Vă supăraţi dacă vă dau un sfat prietenesc?

– Păi... nu. Vă rog.

Probabil avea de gând să-i spună că are fermoarul deschis sau că trebuie să poarte cravată în incinta aceea. Propria ei cravată se asorta cu tapetul de pe perete, o stampă în castaniu şi auriu aprins. Jason probabil că nici nu-şi putea închide gulerul cămăşii de lucru ponosite în jurul gâtului său gros.

– Ar fi bine să nu-i întrebaţi pe pacienţii noştri dacă sunt în transformare.

– Este nepoliticos?

Îi venea să se târască sub masă şi să moară acolo.

– Nu, domnule. Recepţionera îi zâmbi din nou, de data asta evident amuzată. Numai că unii din ei se vor pune pe povestit până vă vor scoate din minţi cu toate amănuntele, dacă le arătaţi un interes cât de mic.

– Păi, eu... Mulţumesc.

Sună un clopoţel - un clinchet scurt şi plin, care se armoniza cu muzica clasică din sala de aşteptare - şi recepţionera rămase cu privirea concentrată preţ de câteva momente.

– Îl voi anunţa, rosti ea în aer, apoi îşi îndreptă atenţia spre Jason. Domnul Carmelke a ieşit din operaţie.

– Mulţumesc.

Era foarte ciudat să auzi numele acela neobişnuit asociat cu altcineva. Jason nu mai întâlnise un alt Carmelke de peste douăzeci de ani.

După jumătate de oră, uşa sălii de aşteptare se deschise către un coridor cu pardoseală netedă şi lucioasă şi pereţi alburii fără cusur. În ciuda artei - originală, fără îndoială - şi a muzicii clasice care se auzea încontinuu, mirosul vag de dezinfectant îi reaminti lui Jason unde se află. Un tânăr în uniformă de asistent medical îl conduse către o uşă pe care scria „Dr. Lawrence Steig”.

– Bună ziuă, domnule Carmelke, rosti bărbatul din spatele biroului. Sunt doctorul Steig.

Doctorul era slab, mai scund decât Jason, cu ochi căprui şi barbă îngrijită, presărată cu fire cărunte. Mâna lui, ca şi vocea, era fermă şi puţin aspră; nodul cravatei fusese făcut cu precizie de chirurg.

– Luaţi loc, vă rog.

Jason se cocoţă pe marginea unui scaun, nevrând să se abandoneze moliciunii acestuia. Nevrând să stea comod.

– Cum se simte tatăl meu?

– Operaţia a decurs bine şi îşi va recăpăta cunoştinţa în curând. Dar mai întâi aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Cred că există anumite... neînţelegeri în familie.

– Ce vă face să spuneţi asta?

Doctorul se uită lung la agenda personală, închizând-o şi deschizând-o întruna. Era din aur.

– Lucrez cu tatăl dumneavoastră de aproape doi ani, domnule Carmelke. În munca mea, relaţia doctor-pacient este, în mod necesar, foarte apropiată. Consider că am ajuns să-l cunosc foarte bine. Ridică ochii spre Jason. Nu a pomenit de dumneavoastră niciodată.

– Nu mă miră.

Jason sesiză unda de amărăciune din propriu-i glas.

– Nu e neobişnuit pentru pacienţii mei să fie renegaţi de familie.

Hohotul gros şi scurt al lui Jason îi făcu pe amândoi să tresară.

– Aceasta nu are nimic de-a face cu... transformarea lui, domnule doctor Steig. Tata ne-a părăsit pe mama şi pe mine când aveam nouă ani. Nu am mai vorbit cu el de atunci. Nici măcar o dată.

– Îmi pare rău, domnule Carmelke.

Părea sincer. Jason se întrebă dacă nu este cumva doar un comportament dictat de profesiunea lui. Doctorul deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise şi rămase o vreme cu privirea aţintită într-un colţ.

– S-ar putea ca acum să nu fie cel mai potrivit moment pentru o reuniune de familie, rosti el, într-un sfârşit. Starea lui ar putea fi oarecum... surprinzătoare.

– N-am străbătut tot drumul din Cleveland numai ca să am de unde să mă întorc. Vreau să vorbesc cu tata. Cât se mai poate. Iar aceasta e ultima mea şansă, nu-i aşa?

– Operaţia finală este programată peste cinci săptămâni. Se poate amâna, desigur. Dar toate actele au fost semnate. Doctorul îşi puse palmele pe birou. Nu-l veţi putea convinge să renunţe.

– Daţi-mi voie să-l văd.

– Vă dau... dacă vrea şi el să vă vadă.

Jason nu mai avu ce să-i răspundă.

Când intră Jason, tatăl lui stătea culcat pe-o parte, cu spatele la uşă. Înăuntru, mirosul de dezinfectant era mai puternic, iar setul de aparatură medicală scotea ţiuituri discrete.

Era chel, avea numai o bordură căruntă la ceafă. Scalpul neted lucea roz şi era perfect rotund - ca al lui Jason, prea mare pentru căştile standard de pe şantierul pe care lucra. Pe casca lui protectoare din plastic galben scria cu marker negru JASE MATAHALA.

Dar, deşi capul tatălui său era mare şi rotund, umerii care se mişcau când respira erau prea înguşti, iar pieptul i se lăsa brusc spre şoldurile încă mai înguste. Picioarele, adunate în faţa corpului, nu i se vedeau. Jason înghiţi în sec când se deplasă în partea cealaltă a patului.

Chipul rotund al tatălui său era tăbăcit, mai mult „boţit" decât „ridat". Cute adânci alunecau de la nas până la colţurile gurii, iar sprâncenele de deasupra ochilor închişi erau cărunte şi stufoase. Un chip şi mai tânăr, şi mai bătrân decât şi-l imaginase Jason încercând să adauge douăzeci de ani la o amintire veche de tot atâţia ani.

Privirea lui alunecă în jos, peste bărbia proaspăt rasă a tatălui său, pe smocul des din blană alb-cenuşie de la gât. Apoi mai jos, pe picioarele cu blană gri din faţa lui şi pe labele care se încrucişau, relaxate, la glezne, cu gheare tăiate şi perniţe curate, fără zgârieturi.

Corpul tatălui său semăna cu al unui lup sau al unui mastif, lat şi vânjos, numai muşchi şi tendoane. Însă ceva era în neregulă cu el. Pieptul, deşi îngust, tot era mai larg decât al unui câine obişnuit, iar blana părea artificială - prea curată, prea fină, prea regulată. Din cele citite în avion, Jason ştia că fusese obţinută chiar din părul de pe corpul tatălui său şi doar semăna cu blana de câine naturală, cu straturile ei din diferite tipuri de păr.

Era un animal magnific. Era un monstru impresionant. Era o minune a biotehnologiei. Era un simbol arogant al îngăduinţei exagerate faţă de sine.

Era un câine.

Era tatăl lui Jason.

– Tată? Sunt Jason.

O parte din el voia să mângâie umărul păros, dar îşi ţinu mâinile acasă.

Tatăl său clipi, apoi închise ochii la loc.

– Da... Mi-a zis doctoru'. Vorbea cam împleticit. Ce naiba cauţi aici?

– M-am întâlnit cu mătuşa Brittany la O'Hare. N-am recunoscut-o, dar ea a ştiut imediat cine sunt. Mi-a povestit tot despre... tine. Am venit direct aici.

„E vorba de tatăl meu", îi spusese şefului la telefon. „E în spital. Trebuie să-l văd, până nu e prea târziu." Îl lăsase să tragă o concluzie greşită, dar nu foarte îndepărtată de realitate.

Tatăl lui strâmbă din nas dezgustat.

– Niciodată n-am putut avea încredere în ea.

– Tată... *de ce*?

Deschise iar ochii. Erau albastru-închis, la fel ca ai lui Jason, şi începeau să vadă mai bine.

– Pentru că pot. Pentru că Consti...*tu*ţia îmi dă dreptul să fac ce dracu' vreau eu cu trupul şi banii mei. Pentru că vreau să fiu răzgâiat tot restul

vieţii. Închise ochii şi-şi încrucişă labele peste puntea nasului. Pentru că nu mai vreau să iau nici-o afurisită de hotărâre. Acuma cară-te.

Jason închise şi deschise gura ca un peşte.

– Dar, tată...

– Domnule Carmelke?

Jason ridică privirea, iar tatăl său se răsuci pe partea cealaltă, ca să-l vadă pe doctorul Steig stând în pragul uşii. Jason habar n-avea de când stătea acolo.

– Îmi cer scuze, am vrut să spun Jason.

Tatăl lui Jason îşi acoperi iar faţa cu laba.

– Domnule Carmelke, cred că ar trebui să-l lăsaţi singur pe tatăl dumneavoastră un timp. Încă resimte efectele anesteziei. Ar putea fi mai... deschis la o discuţie mâine dimineaţă.

– Mă-ndoiesc, se auzi glasul de sub labele încrucişate.

Jason întinse mâna - să-i netezească sau să-i ciufulească smocul de blană de pe frunte, încă nu era hotărât ce anume vrea să facă - dar se răzgândi.

– Ne vedem mâine, tată.

Nu primi niciun răspuns.

Imediat ce uşa se închise în spatele lui, se lăsă greu pe perete, apoi alunecă până atinse podeaua. Se frecă la ochi pentru că-l usturau.

– Îmi pare rău.

Auzind vocea, deschise ochii. Doctorul Steig se ghemuise în faţa lui, ţinând un clipboard în mâini.

– Nu e aşa de obicei.

– Nu l-am înţeles niciodată, spuse Jason, clătinând din cap. De când a plecat nu l-am înţeles. Am dus o viaţă frumoasă. Nu bea, nu făcea alte prostii. Nu aveam probleme cu banii, cel puţin nu atunci. Mama îl iubea. Eu îl iubeam. Dar el a zis: „Nu mai e nimic aici pentru mine” şi a plecat din viaţa noastră.

– Aţi pomenit de bani. Despre asta e vorba? Ştiţi că i-a donat deja aproape pe toţi unei instituţii de caritate. Ce-a rămas e suficient doar pentru operaţia cranio-facială şi pentru un fond fiduciar pentru nevoile lui de mai târziu.

– Nu e vorba de bani. Niciodată n-a fost. El chiar s-a oferit să plătească pensie alimentară, dar mama l-a refuzat. N-a fost cea mai înţeleaptă hotărâre, dar ea deja nu mai voia să aibă de-a face cu el. Cred că a fost vorba de dragoste rănită care se transformă în ură teribilă.

– Mama dumneavoastră ştie că sunteţi aici?

– A murit acum opt ani. Leucemie. El nici măcar n-a venit la înmormântare.

– Îmi pare rău, repetă doctorul.

Se aşeză şi lăsă mapa să aterizeze cu zgomot pe podeaua lucioasă. O vreme, stătură amândoi în tăcere.

– Lăsaţi-mă să vorbesc cu el în seara asta, domnule Carmelke, şi vom vedea cum stau lucrurile dimineaţă. E bine aşa?

Jason chibzui câteva clipe, apoi aprobă din cap.

– E bine.

Se ajutară unul pe altul să se ridice.

Tatăl lui Jason veni în fugă în biroul doctorului a doua zi dimineaţă, clătinându-şi noul trup sprinten într-un ţopăit pe patru picioare, şi sări ager pe platforma cu mochetă ca să ajungă la acelaşi nivel cu Jason şi doctorul Steig. Dar refuză să-l privească în ochi pe Jason. Acesta stătea în scaunul de piele pentru musafiri, de data asta aşezat cum trebuie, deşi tot nu era comod.

– Noah, se adresă doctorul tatălui, ştiu că ţi-e greu. Dar vreau să înţelegi că pentru fiul tău e şi mai greu.

– N-ar fi trebuit să vină aici, spuse tatăl, tot evitând privirea fiului.

– Tată... dar cum să nu fi venit? Eşti singurul pe care-l mai am pe lume, nici măcar nu ştiam dacă mai trăieşti sau ai murit, iar acum... asta! Trebuia să vin. Chiar dacă nu te pot face să te răzgândeşti, vreau... vreau doar să vorbim.

– Atunci, vorbeşte! Se uită, în sfârşit, la Jason, dar cu ochi albaştri tăioşi şi ţinându-şi gura încleştată. S-ar putea chiar să te ascult.

Îşi propti capul pe labele aşezate pe suprafaţa mochetată din faţa lui.

Jason simţi cum i se încordează muşchii de la picioare. Ar putea să se ridice şi să plece... să scape de situaţia asta stânjenitoare şi de suferinţă. Să se întoarcă la căsuţa lui singuratică şi să încerce să uite totul despre propriul tată.

Dar ştia cât de bine mersese treaba asta ultima oară...

– Le-am spus că ai murit. Prietenilor mei de la şcoală. Şcoala cea nouă, după ce ne-am mutat în Cleveland. Nu ştiu de ce. Mulţi dintre părinţii lor erau divorţaţi. Ar fi înţeles. Dar mi-a fost mai uşor să pretind că eşti mort.

Tatăl închise ochii şi strânse pleoapele; brazde adânci apărură în colţul ochilor şi între sprâncene.

– Nu pot zice că te condamn, rosti el, în cele din urmă.

– Indiferent pe câţi îi minţeam, tot ştiam că trăieşti pe undeva. Mă întrebam ce faci. Dacă îţi e dor de mine. Unde te-ai dus?

– Buffalo.

Jason aşteptă să vadă dacă mai primeşte şi alte amănunte.

– Acolo ai stat toată vremea asta?

– Nu, numai câteva luni. Pe urmă la Syracuse. Un timp, la Miami. Nu m-am stabilit undeva mai multă vreme. Dar locuiesc la Bay Area de unsprezece ani. Înălţă capul. Vând software pentru management de configurare la Romatek. E foarte interesant.

Lui Jason nu-i păsa de slujba tatălui său, dar simţi că i se deschide o portiţă.

– Povesteşte-mi mai multe.

Vorbiră jumătate de oră despre managementul de configurare, controlul sursei şi pachete de acţiuni, lucruri pe care Jason nu le înţelegea şi nici nu voia să le înţeleagă. Dar vorbeau. Tatăl lui reuşi chiar să facă subiectul atrăgător. Buzele lui Jason se strâmbară într-un zâmbet crispat când îşi dădu seama că asculta o prezentare de produse făcută de un câine. Un câine cu capul tatălui său.

Fiul şi tatăl stăteau în curtea din spatele clinicii, sub un arţar roşu japonez care se văicărea în bătaia vântului. Zgârie-norii din San Francisco se vedeau deasupra gardului decorat cu o frescă abstractă viu colorată.

Ciripeau păsările, iar boarea uşor înţepătoare a mării sărate parfuma aerul, amintindu-i lui Jason de cât de departe era de casă.

Un telefon cu două butoane mari era legat de laba stângă din faţă a tatălui său. Le putea apăsa cu bărbia pentru ajutor urgent sau mai puţin urgent. Stătea pe bancă lângă Jason cu picioarele adunate sub el, cu capul ridicat, ca să-l privească în ochi cât mai mult pe fiul său.

– Aş fi fost oricum nevoit să fac ceva cu genunchii mei, spuse el. Nu mai erau buni de nimic înainte. Artrită. Acuma-s ca noi. În dimineaţa asta am tras câteva ture înainte de a veni tu. N-am mai alergat aşa de ani buni. Şi, la aşa distanţă mică de pământ, ţi se pare că alergi cu suta de mile pe oră.

Jason transformă milele în kilometri şi-şi dădu seama că tatăl său nu vorbeşte serios.

– Dar cum rămâne cu... nu ştiu, restaurantele? Muzeele? Cinematografele?

– După ce-mi fac treaba aia la cap, o să am alte gusturi şi-o să primesc numai ce-i mai bun. Muzeele - la dracu', n-am fost niciodată la muzee. Iar filmele... o s-aştept să apară pe cipuri. Atunci o să mă încolăcesc lângă îngrijitorul meu şi-o să adorm urmărindu-le.

– Filmul va fi alb-negru pentru tine, desigur.

– Ei...

Jason nu pomeni de celelalte schimbări pe care „treaba aia la cap" o să le provoace în simţurile şi în creierul tatălui său - nu voia să se gândească la ele. După operaţia cranio-facială, mintea lui, atât cât va permite medicina modernă, va semăna cu mintea unui câine. Va fi fericit, fără îndoială, dar nu va mai fi Noah Carmelke.

Tatăl său ghici că gândurile îi alunecă într-o direcţie stânjenitoare.

– Spune-mi câte ceva despre slujba ta.

– Lucrez la Bionergy, îi zise Jason. Sunt inginer constructor. Adaptăm vechiul sistem de gaze naturale din Cleveland la biogaz... asta înseamnă o grămadă de străzi sparte şi reparate.

– Ciudat. Şi eu am fost inginer constructor o vreme, înainte de a mă angaja la Romatek.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Ţi-am călcat pe urme şi habar n-am avut.

– Noi am crezut că te vei face pictor. Maică-ta era tare mândră de desenele tale cu şopronul şi cu caprele.

– Ha! N-am mai desenat de ani întregi.

Se uitară la pictura de pe gard, amintindu-şi amândoi de un frigider acoperit cu desene.

– Vrei să te desenez?

Tatăl încuviinţă încet din cap.

– Da. Da, mi-ar plăcea.

Cineva din clinică făcu rost de un caiet şi nişte cărbune şi cei doi se aşezară sub arţar. Jason se propti de gard şi începu schiţa cu partea din spate. Tatăl lui stătea cu labele dinapoi strânse sub el şi cu celelalte întinse în faţă.

– Parcă eşti Sfinxul, observă Jason.

– Hm...

– Poţi să vorbeşti, dacă vrei. Nu lucrez la gură.

– N-am nimic de zis.

Cărbunele lui Jason se opri pe hârtie, apoi reluă desenatul.

– Aseară am citit un ziar găsit în restaurant. *Urletul*. Îl ştii? Numele întreg era *URLETUL*: *Ziarul Comunităţii Transspeciilor din Bay Area*.

Era plin de articole vehemente la adresa unor politicieni locali de care nu auzise în viaţa lui şi de reclame pentru servicii pe care nu le pricepea sau la care nu voia să se gândească.

– Da, l-am citit. O adunătură de apucaţi.

– Am aflat că există nenumărate motive pentru care oamenii îşi schimbă specia. Unii cred că nu s-au născut în corpul care trebuia. Alţii fac declaraţii despre impactul omenirii asupra planetei. Iar alţii văd în asta o artă a performanţei. Tu nu te regăseşti în niciunul dintre ei.

– Ţi-am zis, pur şi simplu vreau să fiu îngrijit. E un fel de pensionare.

Urmele de pe hârtie erau grele şi negre.

– Nu cred că despre asta-i vorba. Nu chiar. Mă uit la tine şi văd un bărbat ambiţios şi motivat. N-ai fi luat pachetele alea de acţiuni dacă erai genul care se pensionează la cincizeci şi opt de ani.

Cărbunele pocni între degetele lui Jason, iar el aruncă fărâmele.

– La naiba, tată, cum poţi să renunţi la *umanitate*?

Tatăl lui sări pe cele patru picioare. Îşi luă o poziţie amplă, defensivă.

– Hotărârea O'Hartigan spune că am dreptul să-mi schimb forma corpului şi mintea în ce fel vreau. Înseamnă că am şi dreptul să nu răspund la întrebări despre asta.

Stătu privind în gol, vrând parcă să mai spună ceva, apoi îşi ţuguie buzele şi se îndepărtă alergând uşor.

Jason rămase cu schiţa terminată doar pe jumătate, reprezentând un sfinx cu capul tatălui său.

A doua zi, stătu trei ore în sala de aşteptare a clinicii. Doctorul Steig veni la el şi-i spuse că îi pare rău, dar tatăl său pur şi simplu nu poate fi convins să-l vadă.

Jason rătăci prin mulţimea de la ora prânzului din San Francisco. Aerul de primăvară era curat şi proaspăt, oamenii mergeau cu paşi iuţi. Ici-colo văzu pene, blană, solzi. Chelnerul care îi aduse prânzul era pe jumătate şarpe, cu ochii alungiţi şi limba despicată, pe care o ţinea ba înăuntru, ba afară. Jason fu atât de ameţit, încât uită să-i lase bacşiş.

După prânz, se duse la uşa clinicii şi se opri acolo. Rămase în hol vreme îndelungată, neştiind ce să facă, dar când liftul anunţă sosirea a două femei cu capete identice de siameze, ţâşni ca săgeata - împingându-se printre ele, ignorându-le miorlăiturile insultătoare, apăsând nervos butonul UŞĂ ÎNCHISĂ. În timp ce liftul cobora, apucă barele de sprijin, se aruncă într-un colţ şi încercă să-şi tragă sufletul.

Ateriză în Cleveland la 12:30 în aceeaşi noapte.

Ceilalţi muncitori de pe şantier îi oferiră o scrisoare frumoasă purtând semnăturile tuturor. Le acceptă cuvintele compătimitoare, dar nu le dădu amănunte. O femeie îl trase deoparte şi-l întrebă cât mai avea de trăit tatăl lui.

– Doctorul a spus cinci săptămâni.

Trecură zilele. Uneori se pomenea şezând în cabina excavatorului, holbându-se la mâinile lui, întrebându-se de când stă acolo.

Nu-şi descarcă sufletul în faţa nimănui. Îşi imagina deja glumele: „Bine că nu-i maică-ta în locul lui... atunci chiar ai fi fost un fiu de căţea!” Antiacidele deveniră gustarea lui preferată.

Căsuţa pe care o cumpărase împreună cu Maria, pe vremea când crezuseră că relaţia lor avea să meargă, începu să-i provoace o stare de apăsare. Mânca numai la restaurant, în locuri unde nu cunoştea pe nimeni. O dată găsi un număr din ziarul local al transspeciilor. Era o fiţuică amărâtă, bilunară, cu articole vehemente la adresa politicienilor locali şi reclame pentru servicii despre care nu voia să ştie nimic.

Peste patru săptămâni, într-o seară de luni, primi un telefon din San Francisco.

– Jason, sunt eu, tatăl tău. Nu închide.

Fu gata să pună receptorul la loc în furcă atunci când auzi ultimele două cuvinte, dar se opri şi-l duse iar la ureche.

– De ce n-aş face-o?

– Vreau să vorbim.

– Am fi putut vorbi când am fost acolo.

– Da, recunosc că am fost cam aspru cu tine. Îmi pare rău.

Plasticul receptorului trosni în palma lui Jason. Încercă să slăbească strânsoarea.

– Şi mie.

Urmă o tăcere lungă, cei doi respirând unul către celălalt de la mii de kilometri distanţă. Tatăl lui Jason fu acela care o întrerupse.

– Operaţia e programată pentru joi la opt dimineaţa... Aş... Aş vrea să te mai văd o dată înainte.

Jason îşi acoperi ochii cu palma şi-şi apăsă tare orbitele. Într-un sfârşit, oftă şi spuse:

– Nu cred. Nu are rost. Nu facem decât să ne scoatem din minţi unul pe altul.

– Te rog. Ştiu că n-am fost cel mai bun tată...

– N-ai fost niciun fel de tată!

Iarăşi tăcere.

– Aici ai dreptate. Dar aş vrea foarte mult să...

– Să ce? Să-ţi iei rămas-bun? Din nou? Nu, mulţumesc.

Jason trânti receptorul în furcă. Rămase lângă el timp îndelungat, simţind cum i se strânge stomacul, aşteptând să sune iar telefonul.

Nu mai sună.

În seara aceea ieşi în oraş, se distră şi se îmbătă.

– Tatăl meu se transformă în câine, îi bolborosi el barmanului, dar nu obţinu altceva de la el decât taxiul care-l aduse acasă.

Marţi dimineaţă sună la serviciu ca să spună că e bolnav, îşi petrecu ziua în pat, aţipind câte-un pic. Urmări o telenovelă; problemele caraghioase ale personajelor păreau atât de mici şi de uşor de rezolvat!

Marţi noapte nu reuşi să doarmă. Scoase o cutie cu scrisori de la mama lui şi le citi căutând indicii. Pe fundul cutiei găsi o poză de-a lui de la opt ani, încadrat de părinţi. Fusese ruptă în două, linia zdrenţuită separându-l de tatăl său ca un fulger, şi lipită la loc cu stângăcie. Îşi aminti cum

salvase fotografia din coşul de gunoi al mamei, o lipise şi o ascunsese într-o cutie veche de CD-uri. Se holba la ea în toiul nopţii. Şi se întreba de ce.

Miercuri dimineaţă merse cu maşina la aeroport.

La O'Hare era grevă şi avionul fu redirijat pe Atlanta, unde Jason mâncă un hamburger jalnic şi fu luat de un val de oameni frustraţi şi nervoşi, zbătându-se să rămână la suprafaţă. În cele din urmă, un agent de la poartă îi găsi un loc la LAX. De acolo prinse un zbor de noapte spre San Francisco.

Ajunse la clinică la cinci dimineaţa. Uşa era încuiată, dar văzu un număr de telefon de serviciu în afara programului. Îi răspunse un robot. Navigă prin meniuri până găsi o fiinţă umană plictisită care nu ştia nimic, dar îi promise că-i va transmite un mesaj doctorului Steig.

Se plimbă în susul şi în josul pasajului din faţa clinicii. Nu avea unde să meargă.

Peste cincisprezece minute, un doctor Steig uluit îl sună înapoi.

– Tatăl dumneavoastră a intrat deja în faza de pregătire pentru operaţie, dar le voi spune celor de la spital să vă dea voie să-l vedeţi.

Îi dădu lui Jason adresa.

– Mă bucur că aţi venit, adăugă înainte de a închide.

Taxiul îl purtă pe Jason pe străzi întunecate şi pustii, printre bălţi reflectând sclipirile iluminaţiei stradale. Stropii de ploaie şiroiau pe geamuri ca broboanele de sudoare, ca lacrimile. Jason clipi când intră în holul scăldat într-o lumină tăioasă, alb-albăstruie.

– Am venit să-l văd pe Noah Carmelke. Mă aşteaptă.

Asistenta îi dădu o mască de hârtie pe care să şi-o lege peste nas şi gură şi nişte ochelari de protecţie.

– Zona de pregătire e sterilă, îi spuse ea, în timp ce-l ajuta să îmbrace o salopetă de hârtie.

Jason avu impresia că merge la un bal mascat. Apoi uşile duble culisară şi el se întâlni cu invitatul de onoare.

Tatăl lui zăcea pe-o parte, coastele păroase ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei uşoare. Pe faţă i se fixase o mască de oxigen, ca un bot. Privea pierdut printre ochii întredeschişi.

– Jason, şopti el. Mi-au spus că vii, dar nu i-am crezut.

Vocea răsună sufocat sub plasticul transparent.

– Bună, tată.

Propriul lui glas sună înăbuşit de masca de hârtie.

– Mă bucur că ai venit.

– Tată... Trebuia să vin. Trebuie să te înţeleg. Dacă nu te înţeleg, nu mă voi înţelege pe mine niciodată.

Se cuprinse cu braţele. Îşi simţea faţa buhăită; capul era pe punctul de a face implozie de atâta amărăciune şi oboseală.

– *De ce*, tată? De ce ne-ai părăsit? De ce nu ai venit la înmormântarea mamei? Şi de ce îţi nenoroceşti viaţa acum?

Capul chel de pe gâtul blănos se mişcă încet dintr-o parte în alta pe pernă.

– N-ai avut niciodată un câine, Jason?

– Ştii răspunsul, tată. Mama era alergică.
– Dar după ce ai crescut?
– Am fost singur mai tot timpul de atunci. Nu cred că aş putea avea grijă de un câine dacă ar trebui să merg la serviciu în fiecare zi.
– Dar un câine te-ar fi iubit.
Privirea lui Jason luă foc în spatele ochelarilor.
– Am avut un câine când eram mic, continuă tatăl său. Juno. Ciobănesc german. O căţea pe cinste... inteligentă, puternică şi ascultătoare. Şi de câte ori veneam acasă de la şcoală făcea salturi prin curte... atât de fericită era că mă vedea. Sărea şi mă lingea pe faţă.
Întoarse capul şi se forţă să deschidă ochii ca să privească într-ai lui Jason.
– Am părăsit-o pe mama ta pentru că nu am putut s-o iubesc aşa. Ştiam că mă iubeşte, dar am crezut că merită pe cineva mai bun decât mine. Şi nu am venit la înmormântare pentru că am ştiut că nu m-ar fi vrut acolo. Nu după ce i-am provocat atâta suferinţă.
– Dar *eu*, tată?
– Tu eşti bărbat. Un bărbat ca mine. Mi-am zis că o să înţelegi.
– *Nu* înţeleg. N-am înţeles niciodată.
Tatăl lui Jason oftă din străfunduri, un oftat prelung, canin.
– Îmi pare rău.
– Te transformi în câine ca să te iubească cineva?
– Nu. Mă transform în câine ca să pot iubi pe cineva. Vreau să mă eliberez de mintea mea de om, să mă eliberez de hotărâri.
– Cum poţi iubi pe cineva dacă nu mai eşti *tu*?
– Tot *eu* voi fi. Dar voi putea *să fiu* eu, nu să mă gândesc tot timpul că sunt eu.
– Tată...
Asistenta reveni.
– Îmi pare rău, domnule Carmelke, dar trebuie să vă rog să plecaţi acum.
– Tată, nu mă poţi părăsi aşa!
– Jason. Este o clauză în contract care îmi dă voie să numesc un membru al familiei drept îngrijitorul meu principal.
– Nu cred că aş putea...
– Te rog, Jason. Fiule. Ar însemna atât de mult pentru mine... Lasă-mă să vin acasă cu tine.
Jason întoarse privirea.
– Ca să te văd în fiecare zi şi să-mi amintesc cum ai fost înainte?
– Voi dormi la picioarele tale când te uiţi la filme. Voi fi foarte fericit când te întorci acasă. Nu trebuie decât să-ţi dai acordul şi eu îmi voi trece amprenta vocală pe contract chiar acum.
Lui Jason îi rămaseră cuvintele în gât, însă reuşi să încuviinţeze în tăcere.

Operaţia dură optsprezece ore. Perioada de recuperare ţinu săptămâni întregi. Când fură scoase bandajele, faţa tatălui lui Jason apăru lunguiaţă şi îmblănită, cu nasul umed. Dar capul îi rămăsese rotund şi ochii, tot albaştri.
Două fântâni adânci de dragoste sinceră, de câine.